

*...deixa que es malbaratin / economia i moderació,
que s'esgotin les reserves / de la ciutat i de la nació...*

Attilio [BERTOLUCCI](#)

Idealistes de saló profetitzaven com de millorats i mirífics havíem de renéixer de les cendres de l'estrall sanitari: cantarelles sobre consum de proximitat, abandó del plàstic, energies renovables, fins i tot més persones lectores! Tant era així que, en la refotilada i filantròpica humanitat postpandèmica, els dofins havien de visitar molt més sovint les costes del nostre mar Mediterrani, pulcríssim sota un arc de Sant Martí acollidor i immens com un pont que convidaria a ser travessat per totes les persones necessitades de refugi. Potser ja heu percebut, també, que passa tot just el contrari. Com a símptoma, si més no, les incíviques escombraries acumulades aquest estiu a les cunetes de les nostres carreteres de muntanya per constatar com la nostra espècie continua escorporant-se a sobre, potser fins a l'extinció. Alhora, qui sap si per pura rutina productiva, ço és, per manca estacional de notícies o com alternativa al sermonari epidemiològic, ha estat un estiu en què els mitjans han recuperat l'apocalíptic discurs sobre el canvi climàtic a raó d'un seguit de fenòmens meteorològics extrems -ara entaforats pel drama d'Afganistan-, al punt que el govern espanyol ha reciclat, igualment, l'espectral propaganda de la "sostenibilitat", que restava soterrada des dels temps de Zapatero.

Aquells mateixos idealistes de saló no em van persuadir tampoc que, finalitzat l'estrall, la creació artística seria revalorada i que, per fi, els artistes rebrien respecte com a persones treballadores o -no en demanem tant!- senzillament com a persones. El meu poema «90°» ([Els estius](#), València: Brosquil, 2007), està motivat per aquests assumptes i havia de ser recitat en l'acte de cloenda del Festival de Poesia de Sant Cugat de l'any passat; com que, a tan sols pocs dies vista, la Generalitat de Catalunya va prohibir els actes culturals amb imperatius sanitaris, l'ajuntament santcugatenc va decidir l'ajornament del recital per a aquest any 2021. Quina ingrata sorpresa ha estat descobrir que, sense previ avís, la regidoria corresponent ha reemplaçat el recital per un altre de diferent, eliminant del cartell tots els poetes que havíem de participar. Qui paga, mana, diuen, oi?

La bona notícia és que [Afers Domèstics](#), el tàndem musical de Sentfores format per Josep Ginesta i Núria Cañellas, ha volgut musicar aquest poema i presentar-lo al XIV Certamen *Terra i Cultura* Premi Miquel Martí i Pol 2021. Déu me'n guard, de ser jutge i part, com fan altres, però em sembla que [Afers Domèstics](#) ha fet un treball excel·lent.